

РЕШЕНИЕ

№ 5416

гр. София, 07.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 01.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12771** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Младежка кооперация „Я.“ – [населено място], срещу Столична община, с която моли за осъждане на ответника да заплати на дружеството претърпени имуществени и неимуществени вреди, както следва: имуществени вреди в размер на сумата от 753 566,56 лв., формирана на база месечната наемна цена на обект: „Модулен павилион по индивидуален проект” по прекратен договор за отдаване под наем от дата 09.11.2016 г., за периода 23.12.2016 г. – 08.02.2018 г., както и направените от ищеца разходи по поддръжка на обекта за периода 23.12.2016 г. – 21.05.2018 г. в размер на 291 947,91 лв., а при условията на евентуалност – за имуществени вреди в размер на средния месечен наем за същия обект и направените от него разходи по поддръжка на обекта за периода 23.12.2016 г. – 21.05.2018 г. в размер на 291 947,91 лева, както и на неимуществени вреди в размер на сумата от 250 000 лв., изразяващи се в накърняване на доброто име и търговската репутация на дружеството през периода 23.12.2016 г. – 21.05.2018 г.

В исковата молба се твърди, че вредите произтичат от отменени като незаконосъобразни или прогласени за нищожни индивидуални административни актове, издадени от оправомощени длъжностни лица в структурата на Столична община. Исковата претенция се поддържа в съдебно заседание, допълнителни доводи са наведени в депозирани писмени бележки. Прави се възражение за прекомерност на претендирания от ответника адвокатски хонорар.

Ответникът – Столична община, редовно призовани, изпращат процесуален представител, който оспорва исковите претенции изцяло. Аргументи за неоснователност на иска са изложени в отговора по исковата молба и представената писмена защита. Претендира се присъждането на разноски.

Представителят на СГП счита предявения иск за неоснователен и недоказан.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

МК “Я.” е собственик на „Модулен павилион по индивидуален проект” в УПИ VI-2, кв. 473, местността „Център Зона А-юг”, район С. на СО, за който е издадено Разрешение за поставяне № 223/30.05.2014 г. на главния архитект на СО.

В писмо изх. № РСЦ16-ГР94-1968/04.11.2016 г. на кмета на район „С.” - СО се посочва, че в резултат на постъпил сигнал е извършена проверка в УПИ VI-2, кв. 473, местността „Център Зона А-юг”, при която са установени действия по монтаж на павилиона, съобразно издаденото за него Разрешение за поставяне № 223/30.05.2014 г., а не извършване на незаконно строителство.

При последваща проверка на 07.11.2016 г., от длъжностни лица при Дирекция „Общински строителен контрол“ на СО, е съставен Констативен акт № 1/07.11.2016 г., с който е установено, че поставеният в имота модулен павилион има характера на незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 1 и т. 2 от ЗУТ. Срещу така съставения протокол ищцовото дружество е подало възражение, основаващо се на факта на издаденото Разрешение за поставяне № 223/30.05.2014 г. и оспорващо квалификацията на модулният павилион като незаконен строеж.

На 09.11.2016 г. МК “Я.” сключило със С. В. договор за наем на преместваем обект – „Модулен павилион по индивидуален проект“, находящ се в УПИ VI-2, кв. 473, местността „Център Зона А-юг”, район С. на СО, с уговорен месечен наем в размер на 7000 евро с вкл. ДДС и срок на договора за 5 години, считано от датата на подписването му. Договорът е прекратен със споразумение от 17.11.2016 г., поради издадената за обекта Заповед № РА-30-118/11.05.2017 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ и невъзможност за предаване за реално ползване от страна на ищеца.

Със заявление с вх. № САГ16-АХ00-1745/23.12.2016 г. ищецът заявил издаването на удостоверение за въвеждане в експлоатация за модулният павилион, позовавайки се на нормата на чл. 80, ал. 1 от Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (НПОРИМДЕРТСО). По така подаденото заявление е издадено Писмо с изх. № САГ16-АХ00-1745-[1]/09.01.2017 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ при СО, с което дружеството е уведомено, че към произнасяне по искането за издаване на исканото удостоверение ще се пристъпи след приключване на вече образувано друго административно производство, касаещо модулният павилион. Това писмо е прогласено за нищожно с Решение № 3296 от 15.05.2017 г., постановено по адм. д. № 959/2017 г. на АССГ и потвърдено с Решение № 13979 от 17.11.2017 г. по адм. д. № 8813/2017 г. на ВАС, с което отменен и формирания мълчалив отказ по заявление с вх. № САГ16-АХ00-1745/23.12.2016 г., като е определен 14-дневен срок за издаване на заявения акт.

Актът не бил издаден в указания срок, като вместо това е издадена Заповед № РА50-864/15.12.2017 г. на главния архитект на СО, с която на основание чл. 54, ал. 1,

т. 5 от АПК се спира административното производство до приключване на съдебното такова по адм. дело № 7116/2017 г. на АССГ. Тази заповед е била оспорена от МК „Я.“ и е отменена като незаконосъобразна с Определение № 713 от 30.01.2018 г., постановено по адм. д. № 240/2018 г. на АССГ.

Междувременно била извършена повторна проверка в имота, в резултат на която е издаден Констативен акт № САГ16-ТК00-3664/13.01.2017 г., отново констатиращ извършването на незаконен строеж, срещу който било подадено възражение. Въз основа на така съставения констативен акт била издадена Заповед № РА-30-118/11.05.2017 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ при СО, с която на основание чл. 225а, ал. 1 във връзка с чл. 225, ал. 2 от ЗУТ е разпоредено премахването на незаконен строеж: „Модулен павилион по индивидуален проект”, находящ се в УПИ VI-2 в кв. 473, местността „Център Зона А-юг”. Заповедта била отменена като незаконосъобразна с Решение № 1641 от 13.03.2018 г., постановено по адм. д. № 7116/2017 г. на АССГ, потвърдено с Решение № 6622 от 21.05.2018 г. по адм. дело № 4455/2018 г. на ВАС.

По повод изпълнението на влязлото в сила Решение № 3296 от 15.05.2017 г., постановено по адм. д. № 959/2017 г. на АССГ било образувано адм. дело № 14077/2017 г. на АССГ, приключило с Разпореждане № 1021 от 14.02.2018 г. за налагане на наказание по чл. 30б, ал. 2 от АПК, отменено с Решение № 3920 от 11.06.2018 г. по адм. дело № 3455/2018 г. на В к.с. на АССГ.

Във връзка със заявление с вх. № САГ16-АХ00-1745/23.12.2016 г. е налице валидно произнасяне от 08.02.2018 г., с което исканото удостоверение за въвеждане в експлоатация на процесния обект, е издадено от главния архитект на СО.

По делото е изготвена и приета съдебно-счетоводна експертиза, от заключението на която се установява, че месечната стойност на наемната цена за модулни павилиони, находящи се в УПИ VI-2 в кв. 473, местността „Център Зона А-юг”, район С. на СО, е в размер на 9300 лв. без вкл. ДДС или 4760 евро без вкл. ДДС, изчислена по сравнителния метод /методът на пазарните аналози/, при който се анализира информация за сделки със съпоставими имоти. Установява се също така, че за наем по договор 09.11.2016г. - 30.11.2016 г. е издадена фактура Ф1000001971/17.11.2016 г. за сумата от 10039,93 лв. с ДДС, като сумата е за наем от 21 дни, сторно ф.№ [ЕГН]/17.11.2016 г. за наем по същия договор и за същата сума, както и извадка от главна книга за периода 01.01.2016 г. – 31.12.2016 г. за клиент С. В., от която е видно начина на осчетоводяване по сметка. По счетоводни данни не са налични данни за извършени плащания за наем по договор 09.11.2016 г.- 08.02.2018 г., не са налични и данни за сключване на други договори за процесния имот. В проведеното по делото о.с.з. на 01.06.2022 г. вещото лице уточнява, че по т.4 от експертизата е проверил в счетоводната документация на Младежка кооперация „Я.“ - банка и каса, където няма приходи, относими към сочения период за имота, което е достатъчно да се приеме, че такива не съществуват. Справка в НАП не е извършвал.

В о.с.з. допуснатия до разпит свидетел по делото С. Е. М. сочи, че е имала подписан договор за наем с ищцовото дружество от края на 2016 г. за галерия на името на С. В., който е неин дядо, като за целта се е снабдила с разрешение да ползва името С. В., за да има галерия, която да не бъде ползвана само с идеална цел, а да осъществява и търговска дейност. Не е ползвала помещението. Събрала е множество картини, на места ангажирани, за да бъдат запазени от колекционери и галеристи и да започне първата изложба. В момента, в който е трябвало да постави покрива, представляващ

стъклен куб, помещението е било на ниво под покрив. Ходела е всеки ден, било готово, направила проект на интериора. Оказало се, че СО спира строежа, с което е било забранено на Младежка кооперация „Я.“ да продължи, самата тя също спряла да работи по проекта. Има спомен за издадена фактура, по която е нямало плащане, защото е нямало дейност. Фактурата била сторнирана, като към този момент строежът бил спрян. Около година по късно е развален договора, защото се е надявала, че ако има неуредици може да бъдат уговорени. Спомня си, че зимата, ако месец декември е подписан договора, към февруари месец на следващата година галерията не е била завършена. След тежката зима е имало напукани стъкла, вътре е имало локви, ръжда по някои от металните елементи. Не е ходела всеки ден, а само от време на време. В момента, в който разбрала, че е спрял строежа, решила да потърси отговор от СО, имала срещи с Б. Б., когото познавала чрез общи приятели, с кмета г-жа Ф. и с г-жа Е., като същите са били във възторг от идеята за галерията. Те я насочили към г-н З., сочейки го като причината за спирането. Той я посрещнал любезно, с негов подчинен г-н К., и казал, че ще разгледа нещата. Твърди, че г-н З. й е казал: „Много хубава идея, само че не сте случили на инвеститори“. Не е водила нови разговори за наемане на помещението. Според нея мястото е компрометирано пред хората на изобразителното изкуство, тъй като в нейната работа имиджът е всичко. Подписала е договора с ищцовото дружество като С. В., защото така е известна в обществото, има публикации и книги издадени на това име. При развалянето на договора с МК „Я.“ не са възниквали финансови спорове. Впоследствие не е ходили в помещението и няма представа дали работи като галерия. Знае, че Младежка кооперация „Я.“ го ползва за мероприятия.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна, следното:

Предмет на разглеждане са обективно съединени искиове, предявени от Младежка кооперация „Я.“, с които ищецът моли съда да осъди ответника Столична община да й възмезди претърпени имуществени и неимуществени вреди, а именно: имуществени вреди в размер на сумата от 753 566.56 лв., формирана на база месечната наемната цена на обект: „Модулен павилион по индивидуален проект“ по прекратен договор за отдаване под наем от дата 09.11.2016 г., за периода 23.12.2016 г. – 08.02.2018 г., както и направените от ищеца разходи по поддръжка на обекта за периода 23.12.2016 г. – 21.05.2018 г. в размер на 291 947,91 лева, а при условията на евентуалност – на имуществени вреди в размер на средния месечен наем за същия обект и направените от него разходи по поддръжка на обекта за периода 23.12.2016 г. – 21.05.2018 г. в размер на 291 947,91 лева, както и на неимуществени вреди в размер на сумата от 250 000 лв., изразяващи се в накърняване на доброто име и търговската репутация на дружеството през периода 23.12.2016 г. – 21.05.2018 г.

Настоящият съдебен състав намира, че предявените обективно съединени искиове са му подсъдни, с оглед правилата за местната подсъдност, посочена в чл. 7 ЗОДОВ, като същите са и допустими за разглеждане по реда на ЗОДОВ. Поради изложеното настоящия съдебен състав приема, че исковете следва да бъдат разгледани по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят искиове за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Неблагоприятните последици от евентуално положително за увредения решение

следва да бъдат понесени от бюджета на това учреждение, в чиито състав са причинителите на вредите. Съгласно изискванията на чл. 205 от АПК исковите за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт /имуществената и неимуществената/ и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилите вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата и общините по посочения ред.

От така изложеното съдът приема, че първият въпрос, който следва да бъде разгледан, е този за пасивната процесуална легитимация на ответника по този иск. За да бъде един ответник надлежна страна по иск по чл. 203 от АПК, следва незаконосъобразния акт, действие или бездействие да бъдат издадени или съответно извършени/неизвършени от длъжностно лице, намиращо се в трудово или служебно правоотношение с учреждението, срещу което е предявен иска. Т.е. всяко едно учреждение, юридическо лице или друга държавна организация отговарят за вредите, които техни служители са причинили на граждани и юридически лица, със своите незаконосъобразни актове, действия или бездействия. Искът е предявен срещу Столична община, а незаконосъобразните административни актове са издадени от директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ – СО и главния архитект на СО, като от тези актове се претендират вредите. В този смисъл именно конституирания ответник е юридическото лице пасивно легитимирано да отговаря за причинените на ищеца вреди от отмяната на формирания мълчалив отказ по заявление с вх. № САГ16-АХ00-1745/23.12.2016 г. и прогласеното за нищожно Писмо с изх. № САГ16-АХ00-1745-[1]/09.01.2017 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ на СО, от отменените като незаконосъобразни Заповед № РА-30-118/11.05.2017 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ и Заповед № РА50-864/15.12.2017 г. на главния архитект на СО.

По отношение на така описаните административни актове безспорно се доказва наличието на отменен по съответния ред административен акт – с Решение № 3296 от 15.05.2017 г., постановено по адм. д. № 959/2017 г. на АССГ, потвърдено с Решение № 13979 от 17.11.2017 г. по адм. д. № 8813/2017 г. на ВАС, съответно с Решение № 1641 от 13.03.2018 г., постановено по адм. д. № 7116/2017 г. на АССГ, потвърдено с Решение № 6622 от 21.05.2018 г. по адм. дело № 4455/2018 г. на ВАС и Определение № 713 от 30.01.2018 г., постановено по адм. д. № 240/2018 г. на АССГ. В този смисъл съдът намира, че в случая е налице първата предпоставка за уважаване на исковите претенции, а именно – наличие на отменен по съответния ред административен акт на орган или длъжностно лице на държавата или общината, издаден при или по повод изпълнението на административна дейност.

В исковата молба ищецът разграничава като период на настъпване на вредите времето от 23.12.2016 г. – 08.02.2018 г. по отношение на претендираните имуществени вреди,

и времето 23.12.2016 г. – 21.05.2018 г. по отношение на претендираните неимуществени вреди.

По принцип при вреди от отмяна на административен акт, датата на увреждането е датата на постановяване на акта. Счита се, че с постановяване на незаконосъобразния акт вредата настъпва, тъй като преди това няма основание за претенция. Доколкото са касае за отмяна на мълчалив отказ, то датата на увредата е тази, на която изтича срока за произнасяне. Органът е бил сезиран за издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация със заявление с вх. № САГ16-АХ00-1745/23.12.2016 г., срокът за произнасяне по което е 7-дневен, съобразно чл. 80, ал. 1 от НПОРИМДЕРТСО, и е изтекъл на 30.12.2016 г. – работен ден. Поради това периодите, за които ищецът има право да претендира обезщетение са съответно от 30.12.2016 г. до 08.02.2018 г. /датата на издаване на удостоверението за въвеждане в експлоатация/, по отношение на твърдените за настъпили имуществени вреди и от 30.12.2016 г. до 21.05.2018 г. /датата на влизане в сила на решението за отмяна като незаконосъобразна на Заповед № РА-30-118/11.05.2017 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол” – СО, с която на основание чл. 225а, ал. 1 във връзка с чл. 225, ал. 2 от ЗУТ е разпоредено премахването на модулния павилион/, по отношение на твърдените за настъпили неимуществени вреди.

На следващо място, за да подлежи на обезщетяване настъпилата имуществена вреда, следва същата да е пряка и непосредствена последица от отменения административен акт. В случая съдът намира, че такава връзка е налице. Това е така, тъй като самата вреда, изразяваща се в лишаване от възможност за ползване на модулния павилион от страна на ищцовото дружество като негов собственик, в периода на неправомерно неиздаване от страна на ответника на удостоверение за въвеждане в експлоатация за същия, т.е. от 30.12.2016 г. до 08.02.2018 г., съставлява обективна последица от предвидената в нормата на чл. 96 във връзка с чл. 80, ал. 1 от НПОРИМДЕРТСО имуществена санкция, приложима при неизпълнение на задължението за снабдяване с удостоверение за експлоатация за преместваемия обект преди започване на неговото ползване.

Трайната съдебна практика приема, че лишаването на собственика от признатата му от закона правна възможност да извлича полезните свойства на вещта всякога има характер на пропусната полза и тя се съизмерява със средната пазарна наемна цена, надлежно установена по делото с изслушаната съдебно-счетоводна експертиза, заключението по която съдът кредитира изцяло като пълно и обективно. От същата се установява, че месечната стойност на наемната цена за модулния павилион, находящ се в УПИ VI-2 в кв. 473, местността „Център Зона А-юг”, район С. на СО, е в размер на 9300 лв. без вкл. ДДС или 4760 евро без вкл. ДДС, изчислена по сравнителния метод /методът на пазарните аналози/. Установява се, също така, че в през периода на лишаване от

възможност за ползване, ищцовото дружество действително не е получавало приходи от наем за преместваемия обект, като по сключения преди това наемен договор със С. В., с договорена месечна наемна цена от 7000 евро с вкл. ДДС, е издадена една единствена фактура, сторнирана на дата 17.11.2016 г., т.е. към момента, в който вече е било образувано производство по установяване на незаконен строеж, в резултат на което е била издадена Заповед № РА-30-118/11.05.2017 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ - СО.

Във връзка с това наемно правоотношение, договорът за което е представен от ищеца в оригинал по делото, съдът кредитира и показанията на изслушания свидетел, от които става ясно намерението за изпълнение на наемния договор от нейна страна като наемател, препятствано единствено от издадените и отменени впоследствие като незаконосъобразни административни актове. За това обстоятелство сочат извършените по подготовката за откриване на галерията от нея дейности, изразяващи се в осигуряване на галерийни експонати, популяризиране на планираната първа изложба и запазване на търговското име. В този смисъл, съдът приема за доказано по делото, че за ищцовото дружество действително е налице пропуснатата полза от развалянето на наемния договор, поради невъзможност за осигуряване на законното ползване на преместваемия обект от страна на наемателя.

По делото са представени надлежни доказателства – протокол – споразумение от 23.01.2017 г., от който е видно, че в резултат на издадените и впоследствие отменени по съдебен ред като незаконосъобразни административни актове, в частност Заповед № РА-30-118/11.05.2017 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“-СО и проведеното административно производство по издаването ѝ, ищцовото дружество е претърпяло имуществени вреди и от прекратен наемен договор от 31.05.2013 г. Като основание за прекратяване на договора е посочена именно невъзможността за ползване на отдадения под наем обект, поради невъзможност за ползване на аварийния му изход вследствие от „спиране на строежа – галерия“. Въпреки непрецизната формулировка, с оглед предмета на отменената Заповед № РА-30-118/11.05.2017 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ - СО, събраните по делото доказателства относно проведеното административно производство по издаването ѝ, сочат именно за обективната невъзможност за ползване, цитирана в протокола – споразумение.

С оглед на горното, заведеният иск за възмездяване на имуществени вреди в размер на сумарната наемна цена в периода от 30.12.2016 г. до

21.05.2018 г. се явява основателен и доказан по размер и следва да бъде уважен. За доказани съдът приема и претендираните разходи по поддръжка на модулния павилион за същия период, доколкото по делото са представени разходни документи, удостоверяващи размера и заплащането на посочените в тях суми.

Що се касае до претендираното от ищцовото дружество обезщетение по иск за претърпени неимуществени вреди, то същият се явява допустим с оглед съдебната практика на ВКС, обективирана в решение № 206 от 26.03.2019 г. по гр. д. № 4762/2017 г., Ш Г. О., приемаща, че юридическите лица могат да претърпят морални вреди, изразяващи се в уронване на доброто им име и търговска репутация. В случая, в защита на твърдението си, ищецът е ангажирал по делото доказателства за предсрочно прекратяване на договор за наем на друг, находящ се в същия поземлен имот обект, както и кореспонденция, удостоверяваща водени преговори за последващото му наемане. В този смисъл, съдът приема за установено по делото, че търговската дейност на ищцовото дружество по отдаване под наем на търговски обекти е претърпяло вреди, като следствие от действията на администрацията на СО по образуваните административни производства и в хода на образуваните по оспорване на издадените по тях административни актове съдебни такива, създаващи обективна правна несигурност у съконтрагентите на ищеца по аналогични договори. Нещо повече, дадените от свидетеля по делото показания по повод проведената от нея среща с г-н З., изпълняващ длъжността на главен архитект на СО, сочат за наличие на тенденциозно отношение в негово лице и от гледна точка на ръководената от него администрация спрямо ищцовото дружество, което допълнително подкрепя извода за уронване на търговската репутация на Младежка кооперация „Я.“. Що се касае до размера на претендираното обезщетение по така заведената искова претенция, съдът приема, че същата кореспондира с установените в съдебната практика принципи за определяне на справедливо обезщетение. Периодът, в рамките на който търговската репутация и доброто име на ищцовото дружество са били подложени под съмнение, вследствие на издадените и отменени като незаконосъобразни административни актове, е над една година, т.е. значителен в контекста на упражняването на търговска дейност, а множеството съдебни производства, в рамките на които дружеството в крайна сметка успешно е упражнило защитата си, създават впечатление за множество и сериозни проблеми, свързани с упражняването на тази дейност.

От друга страна, като принцип в съдебната практика е утвърдено, че присъденото обезщетение за неимуществени вреди не следва да бъде и

източник на обогатяване за пострадалия. В този смисъл, в конкретния случай съдът намира за необходимо да съобрази действително упражняваната от ищцовото дружество търговска дейност и нейната продължителност. Доколкото в случая се касае за юридическо лице, упражняващо активна търговска дейност в продължение на повече от две десетилетия, то финансовото изражение на компенсируемите му добро име и търговска репутация следва да се приеме за значително. С оглед на горните мотиви, съдът приема за доказана по размер и основание и заведената искова претенция на ищеца по иск за обезщетяване на неимуществени вреди в размер на 250 000 лв., с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и като последица от надлежно отменените като незаконосъобразни мълчалив отказ по заявление с вх. № САГ16-АХ00-1745/23.12.2016 г., Заповед № РА-30-118/11.05.2017 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“, Заповед № РА50-864/15.12.2017 г. на главния архитект на СО и прогласеното за нищожно Писмо с изх. № САГ16-АХ00-1745-[1]/09.01.2017 г. на директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ на СО.

Предвид изложеното, съдът намира заведените от Младежка кооперация „Я.“ обективно съединени искове в рамките на настоящото съдебно производство за изцяло основателни, в който смисъл същите следва да бъдат изцяло уважени.

Предвид изхода на спора, на ответника не следва да бъдат присъждани разноски, такива не са претендирани от ищецът.

Така мотивиран и на основание чл. 203, съдът

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична Община да заплати на Младежка кооперация „Я.“, със седалище и адрес на управление: [населено място] 1000, район „С.“, [улица], сумата от 753 566,56 лв., представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди, формирани на база месечната наемната цена за периода 30.12.2016 г. – 08.02.2018 г., както и направените от ищеца разходи по поддръжка на обекта за периода 30.12.2016 г. – 21.05.2018 г. в размер на 291 947,91 лв., ведно със законната лихва върху посочените суми, считано от датата на исковата молба – 23.12.2021 г. до окончателното погасяване на задължението.

ОСЪЖДА Столична Община да заплати на Младежка кооперация „Я.“, със седалище и адрес на управление: [населено място] 1000, район „С.“, [улица], сумата от 250 000 лв., представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в накърняване на доброто име и търговската репутация на дружеството през периода

30.12.2016 г. – 21.05.2018 г., ведно със законната лихва върху посочените суми, считано от датата на исковата молба – 23.12.2021 г. до окончателното погасяване на задължението.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИСИ да се връчат на страните.

СЪДИЯ: